

PASAULES BESTSELLERS

DŽOANA RĪSA

*Lai
mes
kērāja*

DŽOANA
RĪSA

*Laires
kēraja*

JOANNA
REES

*The Runaway
Daughter*

DŽOANA
RĪSA

*Lai­mes
kē­rā­ja*

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-3
Ri 790

Copyright © Joanna Rees 2019
All rights reserved.

Džoanas Rīsas romāna "Laimes ķērāja"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Gunita Mežule
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © Zamurovic Brothers/Shutterstock.com

ISBN 978-9934-25-007-1

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2021

Roksijai – no visas sirds

Pirmā nodaļa

KEISIJAS JAUNKUNDZES IZGUDROŠANA

Spalgais svilpiens viņu pamodināja. Kādu mirkli viņa nekustējās, sajuzdama tvaika vilciena kratišanos un atcerēdamās savu pusnakts bēgšanu pāri mēness apspīdētajam laukam. Kā viņa bija pamanījusi stāvošo vilcienu, kas nepacietīgi pūta sudrabainus mākoņus nakts gaisā, kā bija pamanījusies atspiest vaļā vagona koka durvis ar drebošajiem pirkstiem un kā bija saritinājusies šaurajā spraugā aiz rūpnieciskās kravas un fabrikas iepakojumu kastēm. Kā pārgurums un šausmas bija viņai ļāvušas ieslīgt tumsā.

Nu viņas kājas bija stīvas un vaigs sūrstēja vietā, kur tas bija piespiedies pie aukstā metāla. Un viņai bija auksti. Tik ļoti auksti. Zobi klabēja, viņa drebēja ledainajā gaisā. Viņu pārņēma tā pati nedrošības sajūta, kas iemiegot, – it kā bailes haotiski šaudītos viņā gluži kā spārnaiņi mātes putnu mājā.

Cik ilgs laiks bija pagājis kopš pēdējās pieturas? Cik tālu vēl vajadzēja braukt, lai viņa atrastos pietiekamā attālumā?

Vai viņa jebkad atradīsies pietiekamā attālumā?

Viņa iedomājās par šobrīd notiekošo drāmu. Iztēlojās vecāku satriektās sejas, ieraugot Klementa liķi stallī... mātes apslāpēto kļiedzienu.

Vai viņi padomās par savu meitu? Vai jau būs pamanījuši viņas prombūtni? *Varbūt arī ne*, viņa ar rūgtumu iedomājās. Viņas māte allaž bija likusies tik apjukusi un ēteriska – tai bieži iznāca ilgstošas slimības lēkmes, turklāt

māte raizējās vienīgi par saviem putniem un uzstāja, ka apkārt jāvalda pilnīgam klusumam.

Tēvs turpretī allaž bija tikpat vētrains, cik māte bikla, un viņš bija licis skaidri noprast, ka Anna, tāpat kā viņas māte, allaž ir viņu tikai kaitinājusi, atradusies viņa hierarhijā pat zemāk par suņiem.

Taču varbūt vecāki uzreiz bija izdarījuši pareizo secinājumu. Skaidrs, ka viņiem palīdzētu Marks, staļļa puisis. Viņam Anna nekad nebija patikusi, un viņai nebija šaubu, ka Marks mīļuprāt attēlos, kā redzējis viņu skrienam uz dzīvību un nāvi. Un, ja tā, tad noteikti bija tikusi izsaukta policija. Varbūt tā jau viņu mekleja...

Anna atkal atgaiņāja uzplūdušās bailes. Viņa taču bija aizbēgusi, vai ne? Pamanījusies tikt projām.

Pa vagona koka durvju spraugu viņa apakšā saskatīja collas platuma tiesu no ārpusaules. Bija februāra beigas, un sliedes zibēja garām līdz ar apsarmojušas zāles kušķiem.

Anna piecēlās kājās un sagrīļojās, jo tās bija notirpušas no aukstuma. Viņa ar grūtībām izstaiņāja rokas; mātes labākā izejamā vilnas mēteļa piedurknes likās stīvas apakšā pavilkto drēbju kārtu dēļ. Elpa kūpēja uz lūpām, kamēr viņa piesita kājas, iespiezdama plaukstas padusēs un atkal nodrebinādamās. Tad viņa noberzēja seju un sajuta metāla detaļas iespaidumu vaigā tajā vietā, kas bija tai piespiesta. "Keisijs" viņa izlasīja uz brūngani pelēkās dzelzs.

Keisijs.

Tas varēja kļūt par viņas vārdu.

Keisijas jaunkundze. Bija patikami pieņemt jaunu lēmumu, austot jaunai dienai. Tāpat kā lēmumu paslēpties šajā vilcienā. Tas bija ātrs un mainīja visu dzīvi. Ja līdz šim viņai apkārt bija pleties tikai izmisums, šī bija pilnīgi

jauna dzīve. Improvizēta. Impulsīva. Pilnīgi pretēja tai, kāda tā bija līdz šim – nomākta, sabradāta, tik ļoti apspiesta, ka atgādināja mokoši lēnu pelēkumu. Taču nu vairs ne. Tāpēc ka tagad, kad viņa bija aizbēgusi no Dārtonholas, viņa – Anna Dārtone – varēja kļūt par jebko. Pilnīgi jebko.

Keisija... jā.

Viņa to ņems. Vai viņa nebija to nolēmusi? Ka izgudros sevi no jauna pa ceļam. Jo tā bija vienīgā iespēja, kā tikt galā ar biedējošo iegāšanos nākotnē. It kā viņa būtu smilts, kas plūst cauri smilšu pulkstenim.

Veritija. Tas nāca pavisam negaidīti. Viņa pati nezināja, kāpēc. Viņa pilnīgi noteikti nebija pazinusi nevienu Veritiju. Ja neskaita fabrikas strādnieci, kura reiz bija dejojusi ap ziediem apvīto stabu Pirmā maija svētkos pirms daudziem gadiem. Viņai prātā nozibēja pilnīgo krūšu īpašnieces smaids.

Veritija. Jā. Tas der, viņa nosprieda. Jo no šī brīža pirmo reizi mūžā viņa varēja kļūt par vispatiesāko sevi versiju. Un, tā kā bija tūkstoš deviņi simti divdesmit sestais gads, viņa varēja būt tik moderna, cik vien uzdrošinājās. Tikpat moderna kā tās drosmīgās sufražistes, kuras tik ļoti sanikvoja viņas tēvu.

– Veritija Keisija, – viņa skaļi noteica. Vilciena dunēšana visapkārt atgādināja dziesmas sākumu. Veritijai Keisijai nevajadzēja baidīties. Viņa varēja būt bezbailīga.

Viņa būs bezbailīga.

Otrā nodaļa

SEŠDESMIT SEKUNDES

Vilciens palēnināja gaitu, iebraucot priekšpilsētā, un milzīgo riteņu bremzes apdullinoši skaļi nočīkstēja zem vagona dēļiem. Pēc divdesmit minūtēm, kas pagāja, cīnoties ar aizbīdņiem, kuru nekādi neizdevās pacelt, viņa pamaniņās atbīdīt durvis dažas collas platā spraugā, un nu viņa – Veritija – stāvēja un nolūkojās uz garām slidošajiem graustiem. Saule bija uzlēkusi, un viņa pacēla seju pret to, ilgdamās pēc tik ļoti nepieciešamā siltuma.

Viņa nebija uzdrošinājusies cerēt, ka vilciens varētu doties uz dienvidiem, taču pēdējās stundas laikā viņi bija piebremzējuši un izbraukuši cauri stacijai, un meitene bija dzirdējusi kādu saucam, ka šis esot kravas vilciens ceļā uz Londonu.

Tā bija īsta dāvana. Vilciens varēja doties uz kuru katru vietu – viņa nebija par to aizdomājusies ne mirkli, tikai par to, ka tā nebūs šī nomācošā Lankašīras ieleja, kuru viņa allaž bija dēvējusi par mājām. Taču šī nebija kura katra vieta. Šī bija Londona. Mākslinieku, dzejnieku, emancipētu sieviešu, mūziķu un tādu sakarīgu cilvēku dzīvesvieta, ar kuriem viņa vēlējās elpot vienu gaisu. Nez kāpēc ierašanās Londonā mainīja visu.

Viņa palūkojās uz sliedēm sev apakšā un uz melni nokvēpušajām ķieģeļu sienām visapkārt, domādama par to, cik necilvēcīgs tas viss izskatās un nepavisam neatgādina trokšņaino, kūšājošo dzīvi, ko viņa bija iztēlojusies no nejauši izlasītajiem *Daily Sketch* eksemplāriem. Tomēr viņa par to nebēdāja – noderēja jebkas, kas spēja izraut vi-

ņu no pastāvīgajām domām par Klementu, kuras likās kvēlojam prātā. *Nedomā par viņu tagad, viņa sev sacīja. Vispār nedomā par to. Tu esi to izbeigusi. Klementa mūžīgā šausmu vara ir beigusies.*

Viņa dziļi ievilka plaušās dūmakaino gaisu, ieelpodama skābeno sēra dvingu, kas viņai atgādināja uzvilktus sērkokciņus, un iedomājās, vai Marta šorīt iekurinās uguni viesistabā. Vienu reibinošu mirkli, domājot par Martu tur un sevi šeit, viņu pārņēma brīvības radītais vieglums. Viņa bija brīva, vai ne? Beidzot.

Virs dzelzceļa uzbēruma baltajās debesīs ietiecās brūni daudzdzīvokļu nami. Viņa ieraudzīja žāvējamies veļu uz auklas – noplukušas, pelēcīgas apakšbikses, kas plivinājās starp diviem apbružātiem logiem augstu gaisā. Un cilvēki vēl runāja par publisku netīras veļas žāvēšanu.

Meitene pasmaidīja, iedomādamās, kā bija apšuvusi ar mežģiņu maliņu pati savas apakšbikses un tad nokrāsosusi tās rozā ar biešu sulu – Martai par milzīgām šausmām. Taču mātes bargā saimniecības vadītāja nesaprata, ka krāsainas apakšbikses ar šauru, glītu mežģiņu maliņu zem vecmodīgajiem svārkjiem varēja neizsakāmi uzlabot meitenes omu.

No otras puses, Marta ar saviem sirmajiem matiem un drūmi sakniebtajām lūpām allaž bija piederējusi pie mātes nometnes – pie sievietēm, kuras uzskatīja, ka visām drēbēm jābūt lietišķām un funkcionālām. Tieši tāpat viņas uztvēra dzīvi. Baidīdamās no jebkā, kas varētu piesaistīt kaut kripatiņu uzmanības. Un tas bija garlaicīgi, garlaicīgi un vēlreiz garlaicīgi.

Vai vajadzēja justies vainīgai par to, ka tagad viņa ir brīva no tā visa? Varbūt, taču Anna tā nejutās. Iekšēji viņa pasmaidīja, par spīti savai briesmīgajai apakšveļai. *Lai Dievs tevi svētī, viņa nodomāja.*

Viņa ilgojās atrasties tam visam pa vidu. Lielpilsētā. Starp cilvēkiem. Starp veikalēm un teātriem, un kafejnīcām. Tas viss bija šeit – mokoši tuvu. Viņa gandrīz spēja to sasmaržot. Bet kā? Kā kļūt par daļu no tā visa? Nu, kad Anna bija aizbēgusi, no kā viņa pārtiks? Kā atsaucoties uz šo domu, vēders spalgi iekurkstējās no izsalkuma.

Nu meitene paslēpās aizdurvē, kad uz blakus sliedēm parādījās cits vilciens. Tam bija tumšzaļa emblēma, un logi bija rotāti ar zelta burtiem. Pametusi skatienu laukā, viņa ieraudzīja vīrieti elegantā uzvalkā pastiepjamiem augšup, lai noceltu ādas koferi no augšējā plaukta vienā no cilvēku pilnajiem vagoniem.

Kas zināja, kurp devās tas vilciens? Vai arī šis vilciens? Patiesībā tagad, padomājot par to, droši vien tas vispār neapstāsies pasažieru stacijā. Un kā viņa izskaidros savu klātbūtni, ja kāds viņu atradīs starp visām šīm iekārtām? Viņu varēja sodīt – vai, kas būtu vēl ļaunāk, atmaskot.

Turpretī otrā vilcienā, pūlī, viņa varētu iejukt un pazust. Meitene aši paņēra savu stūri nomesto ceļasomu. Vajadzēja tikt ārā no šī vilciena tūlīt pat. Sirds skaļi pukstēja, apzinoties pieņemto lēmumu. Tas bija ļoti riskanti. Ja kāds palūkotots ārā pa logu, tad ieraudzītu viņu.

Nomēri visu pa minūtei, no šī brīža. Viņa iespieda šos vārdus sev galvā, it kā vajadzētu tos rakstīt ar rakstāmmašīnu tēva kabinetā.

– Sešdesmit sekundes, – viņa nočukstēja saņemdamās.
– Aiziet, Veritija Keisija. Tu to vari.

Viņa uzmauca savu sarkano vilnas bereti zemu pār acīm un sacēla augšup mēteļa apkakli. Tad, cik ātri vien varēdama, viņa nometa somu uz sliedēm un, paļaudamās uz to, ka viss būs labi, izlēca ārā.

Trešā nodaļa

KINGSKROSAS STACIJA

Viņa iekrita cietā grantī, sirdij strauji pukstot. Vēl nekad viņa nebija jutusies tik labi saredzama un tik sāka. Taču tad, uzlūkojot vilciena dzelzs apakšdaļu ar biedējošajiem virzuļiem, ierunājās izdzīvošanas instinkts.

Tu to vari.

Viņa sarāva augšup svārkus, pārlēca pāri sliedēm un nonāca pie koka gulšņiem, itin kā bēgtu no Klementa pa atbalsta akmeņiem pāri strautiņam. Viņa allaž bija izrādījusies ātrāka par brāli. Tagad tā būs vienmēr.

Vilciena ārdurvis atradās augstāk, nekā viņa bija gaidījusi. Viņa ar grūtībām uztrausās uz režģotā metāla pakāpiena, lai aizsniegtos līdz koka rokturim. Meitene sadzirdēja svārku tirkšķēšanu, tos atbrīvojot.

Durvis atvērās uz viņas pusi, teju liekot Annai zaudēt līdzsvaru.

Sešdesmit sekundes. Gandrīz jau klāt...

Viņa iemeta savu somu vagonā un tad uzrāpās tai līdzi. Tikusi cauri durvīm, meitene aši piecēlās, nopurināja putekļus un saprata, ka viscaur dreb. Vai kāds bija viņu redzējis? To bija grūti pateikt, taču piepeši vilciens sakustējās. Pasažieri sāka rosīties savās kupejās viņai abās pusēs.

– Vai jums nekas nekaiš, jaunkundz? – Tas bija vīrietis – viņa ar piepešu izbīli atskārta, ka konduktors; viņa piere bija savilkta zem cepures ar nagu, kad viņš pārnāca no viena vagona uz citu un pamanīja meiteni neliela-

jā tamburā. Vēl mirkli agrāk, un viņš būtu ieraudzījis An-
nas neveiklo parādīšanos.

Tagad viņa skatījās uz to, kamēr konduktors nolūko-
jās no viņas uz koka durvīm, taču Anna uzreiz redzēja,
ka vīrietis ir atmetis domu par to, ka viņa varētu būt uz-
radusies no ārpusē. Meitene paraudzījās uz saviem pirk-
stu kauliņiem, kas bija nobrāzti un asiņaini. Viņa bija aiz-
mirsusi uzvilkt cimdus, un nu vajadzēja kaut ko darīt
lietas labā. Lai neizskatītos kā... kā – ak kungs, viņa tik
tikko spēja izdomāt piemērotu apzīmējumu, – kā noziedz-
niece. Viņa piespiedās pie gaitēņa sienas un paslēpa ro-
kas aiz muguras.

– Ieelpoju svaigu gaisu, tas arī viss, – viņa noteica,
cenzdamās apslēpt balss trīcēšanu ar augstprātīgi pacel-
tu zodu – tā bija viena no mācībām, ko viņa bija apgu-
vusi pēc tām briesmīgajām runas mākslas stundām, uz
kurām bija uzstājusi māte. Anna apzinājās, ka garo ma-
tu šķipsna bija izsprākusies no mūžīgā mezgla, un vi-
ņai nācās apvaldīt vēlmi aizpūst to nost no sejas.

– Uzmanieties, jaunkundz. Te nav tālu līdz sliedēm.
Man negribētos, lai tik jauna un skaista dāma kā jūs iz-
kristu un sabotātu šo glīto mēteli, – konduktors noteica,
pieskardamies pie cepures malas, pirms devās uz nāka-
mo vagonu. – Kingskrosas stacija pēc divām minūtēm, –
viņa izdzirdēja to sakām.

Meitene palūkojās uz mātes rūtaino ceriņkrāsas mēte-
li. Pirmo reizi Anna attapās, cik nodevīgas bija viņas drē-
bes, cik viegli konduktors varētu identificēt viņu pēc mē-
teļa un cepures, ja kāds apjautātos. *Taču neviens to nedarīs,*
viņa centās sev iestāstīt. Viņa grasījās kļūt par vienu sīku
graudiņu cilvēku pilnajā lielpilsētā.

Anna atvēra logu, izliekdamās ārā, kad skatienam pa-
rādījās platforma. Dzelzceļa nesēji stūma ratiņus cauri